

Leven als prinses in Texas

Van dezelfde auteurs

Lizzie van den Ham:

Verliefd en verloren
Wanhopig verliefd
Laat me sterren zien

Debra Eliza Mane:

De Twin Bridges serie

Leven als prinses in

Texas

DEBRA ELIZA MANE & LIZZIE VAN DEN HAM

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Leven als prinses in Texas
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Debra Eliza Mane & Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: Debora van Maanen (fotografie)
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk augustus 2017, tweede druk december 2017
ISBN 9789463425919
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Haar kamer was bijna leeg. Alle herinneringen uit haar oude leventje waren nu opgeslagen in verhuisdozen.

Gelaten zat Samantha op haar volgestouwde koffers en staarde naar zwetende verhuizers die haar spullen meenamen om ze vervolgens nooit meer terug te geven.

Alleen de twee koffers waar ze nu op zat en haar kont op had gepland, mochten mee naar hun nieuwe huis. En de reden waarom maakte haar nog steeds zo kwaad dat ze bijna in haar woede stikte.

De koffers zaten vol kleding, schoenen en een paar foto's die haar aan het goede leven hier moesten herinneren. Van alle landen in deze wereld moest haar moeder zonodig naar het meest uitgestorven gebied dat ze met moeite op een kaart had kunnen vinden. Een stukje Texas *in the middle of nowhere*, waar alleen maar koeien, paarden en stinkende cowboys rondliepen, zodat ze daar haar eigen bed and breakfast kon beginnen.

Samantha beet op haar lip om de tranen terug te dringen. Ze begreep wel dat haar moeder zo snel mogelijk uit Nederland weg wilde: ze wilde vergeten wat hier gebeurd was. Ze wilde op geen enkele manier meer herinnerd worden aan haar leven met Sams vader, die haar had bedonderd met zijn secretaresse. Hij had zijn gezin maandenlang bedrogen, zonder dat ze het door had gehad. Sam kon zich de blik in haar moeders ogen nog herinneren toen ze haar aantrof in de woonkamer met haar vaders telefoon in haar handen. Ze had haar moeder, die voor

haar ogen op haar knieën stortte, opgevangen en een glimp van de whatsapp-berichten die op het scherm van de iPhone stonden opgevangen. Toen wist ze al dat het nooit goed af kon lopen. Maar waarom moest zij daar nu zo onder lijden? Niet alleen haar moeder leek sinds het incident veranderd, ook haar vader was een compleet andere man geworden. Hij was direct samen met zijn secretaresse naar hun tweede huis in Frankrijk vertrokken en had de bankrekening van haar moeder vol gestort zodat ze hem met rust zouden laten, alsof hij een niet goed functionerend bedrijf afkocht. Mevrouw niet-meer-de-Vriesch had gewoon riant hier kunnen blijven zitten met haar enige dochter. In plaats daarvan moest Sam nu haar oude, veilige prinsessenleventje vaarwel zeggen om mee te worden gesleurd naar Texas. Kon ze niet een of andere instantie inschakelen? Jeugdzorg of zo, die kwamen toch op voor mishandelde tieners?

Ze opende haar iPhone en typte ‘Jeugdzorg’ in de Google zoekbalk. Een lange lap tekst waar ze geen zin in had schoot over haar scherm. Natuurlijk zouden ze niet komen. Natuurlijk was haar situatie niet ernstig genoeg, maar allemachtig, het voelde wel zo. ‘Waardeloos!’ Ze stopte haar telefoon in de kontzak van haar skinny jeans en stampte haar kamer uit.

Sam wierp een laatste blik op haar kamer. Het voelde nog steeds vertrouwd, ook al was alles er nu uit. De ramen leken een stuk groter nu er geen gordijnen meer voor hingen, de ochtendzon scheen erdoor naar binnen en verlichtte de ruimte, waar nog steeds haar eigen geurtje van parfum en dure kleding hing. Het vrolijkte haar niet op. Ze voelde zich als een onweersbui. Vage, lichte vlekken op het behang waren als herinneringen van haar leven dat achterbleef. Nu ze alle fotolijsten van de muur had gehaald, waren die plekken net zo leeg als haar leven.

De enorme kledingkast die eenzaam was achtergebleven gaf haar geen beter gevoel, ook al ging alles naar het goede doel. Een groot deel van haar uitgebreide garderobe had ze af moeten staan aan het Leger des Heils. ‘Een geniaal idee, mam,’ mopperde Sam. Nog steeds stampvoetend stevende ze de hal door en schopte tegen een doos. Alsof die arme sloebbers zouden beseffen dat ze met een peperdure Prada-tas rondliepen.

Verhuizers liepen in en uit om de laatste spullen mee te nemen. Haar moeder schonk haar een vermoeide blik. ‘Toe, Sam. Werk nou heel even mee? Het is zo gebeurd als je zelf ook wat spullen in de vrachtwagen zet. School begint pas over een uur.’

Sam piekerde er niet over. Ze zou niet meehelpen aan haar eigen ondergang. Trouwens, straks brak ze nog een nagel. Met samengeknepen ogen gaf ze haar moeder een *zoek-het-lekker-uit* blik.

Een steek ging door haar heen toen haar moeder wegkeek en op haar lip beet. Mam had het er moeilijk mee, met dit alles. Dat hele Texas-plan was natuurlijk ook maar een wilde poging om niet in een diep, donker gat te vallen, dat snapte Sam wel. Maar toch... ze was gewend dat alles om háár draaide. Dat mensen hun uiterste best deden het haar naar de zin te maken, niet dat alles in een blind moment van haar werd afgenomen.

Ze haalde diep adem en trok een winterjas van de kapstok. Op hoge poten stormde ze naar buiten. De hakken van haar pumps lieten aan iedereen in heel het huis horen dat ze voorbij kwam. ‘Dag huis, dag thuis,’ mompelde ze. De tranen sprongen in haar ogen. Sam negeerde ze, stak haar neus in de

lucht en denderde verder terwijl ze haar dure Gucci-jas aantrok.

Een grote, grijze vrachtwagen blokkeerde de met glimmend natuursteenbetegelde afrit. Ze perste zichzelf erlangs en liep zonder nog om te kijken op rap tempo door naar school. Gelukkig was het niet ver lopen, maar toch baalde ze ervan dat ze geen lift kreeg van haar vader – die had dat tot een paar weken terug nog gedaan. Bij elke stap die ze van haar thuis afzette, stroomden de tranen harder over haar wangen.

‘Verdomme!’ Kwaad stampvoette ze op de grijze stoep-tegels, sloeg haar handen voor haar gezicht, zuchtte diep en slikte de tranen weg. Ze mocht niet huilen! Uit haar tas viste ze een keurig opgevouwen zakdoek. Voorzichtig depte ze haar waterige ogen droog, uiteraard zonder haar make-up te verpesten. Ze snoof de bloemigheid van haar moeders wasverzachter op; zelfs deze vertrouwde geur zou ze straks moeten missen.. *No way* dat ze Robijntje verkochten in Texas...

Ook al was het nog vrij vroeg, toch stonden Sanne en Lisette al klaar bij het hek van de school, dat het gebouw omringde net als bij een gevangenis. Zonder een woord te zeggen voegde Sam zich bij hen, zoals ze dat de afgelopen jaren dag in dag uit gedaan had. Samen liepen ze in keurige tred door naar de voordeur van de school, die haastig voor hen werd opengedaan door een ‘niemand’. Sam keurde hem geen blik waardig en trippelde door naar haar kluisje.

Een gevoel als ijs verzamelde zich als een moordende brok in haar keel. Met veel moeite slikte ze hem weg. Dit was de laatste keer dat ze zo de school binnen zou komen, en dat in de maand januari. Zo zou het niet moeten gaan – ze had hier voor de laatste keer in juli moeten komen, om haar kluisje uit te

ruimen nadat ze een diploma had gehaald! Ze had net als elke andere leerling op een normale manier afscheid moeten nemen van haar middelbare schooltijd. Nu moest ze haar laatste schooljaar in een of ander boerengat in Texas afsluiten. Robstown heette het plaatsje. Wie die Rob ook was en waarom hij ook een 'town' was begonnen, het kon haar allemaal gestolen worden. Het zou nooit zo worden als hier.

Misschien moest ze terug naar buiten lopen en het nog eens herhalen? Gewoon om nog één keer te voelen hoe het was?

Een diepe zucht ontsnapte uit haar longen. Ze moest van vandaag genieten. Straks op de nieuwe school zou ze flink haar best moeten doen te bereiken wat ze hier bereikt had.

Samantha opende haar kluisje en staarde naar de beeldschoone blondine in de spiegel achter op de deur. Het spiegelbeeld keek nors terug; het stond haar niet. Ze perste haar beste het-gaat-goed-gezicht naar boven. Het moest wel vanuit haar tenen komen maar het lukte; een geforceerde lach spande om haar lippen. Dat was beter.

Misschien zou ze ook wel meteen als exotische, blonde schone opvallen tussen al die boeren daar. Ze duwde haar borsten een beetje omhoog in haar beha en stak haar boezem vooruit terwijl ze nog steeds in de spiegel keek. Ja, ze zou vast en zeker worden uitgeroepen tot *Prom Queen*. Het zou haar geen enkele moeite kosten zo'n hunk uit een of ander sportteam te strikken, dan had ze haar prinsessenstatus zo weer te pakken. Heel even voelde ze zich weer koningin, tot de twijfel haar met een enorme klap van haar troon zwiepte. Zouden ze daar wel een sportteam hebben, of was Robstown zo klein dat het niet eens aan *football* deed? De hunk van de school was daar misschien wel de grootste boer. Ze griezelde toen zich voor haar geestesoog een lange slungel in tuinbroek manifesteerde, met een hoed van stro op zijn hoofd en een grasspriet in zijn mond, waarop hij smerig kauwde.

Sam wist het zeker: zij zou in een trieste bed and breakfast wegwijnen of tijdens een verplicht wandeltochtje van school worden opgevreten door gieren.

Net op tijd kwam Sam bij zinnen door Ben, die haar uit die vreselijke deprimerende gedachten haalde en haar stevig vastpakte. ‘Hé, sexy.’

Lieve, mooie Ben. Háár Ben! Ze zou hem missen. Hij was haar vriend geweest sinds hij de status ‘hunk van de school’ kreeg en daarmee haar vorige vriendje Sebastiaan van zijn troon stootte.

Ze gaf hem een kus en aaide door zijn blonde haar. Sam was dol op blond. Niet zozeer omdat dat haar eigen haarkleur was, maar vooral omdat het in het zonlicht zo mooi tot goud kon oplichten.

Hij keek haar met zijn blauwe ogen aan en drukte haar nog steviger tegen zijn borst. ‘Ik ga je missen, Sam.’

Sam hapte naar zuurstof door een nieuwe brok die haar keel probeerde te vullen. Verdorie, straks moest ze weer janken. Ze wilde dit allemaal niet achter zich laten! ‘Ik mis jou nu al,’ fluisterde ze hem toe terwijl ze in haar hoofd gillend rondjes rende en zich op haar knieën liet vallen om de Heer te smeken hier een einde aan te maken.

Ben merkte een ontsnapte traan op en veegde hem met zijn duim lief uit de hoek van haar oog. ‘Ik zal je echt nooit vergeten. We gaan elke dag bellen en Whatsappen. Jij bent mijn meisje en dat zal je altijd blijven!’

Sam wilde het zo graag geloven dat ze het maar gewoon deed. Ben hield van haar, en dat zou hij ook blijven doen als zij aan de andere kant van de wereld zat. Hij kon best op haar wachten; zodra ze achttien werd, vloog ze linea recta terug naar Nederland.

‘Oh, gatver, wat zijn jullie klef.’ Lisette stond, zoals van haar verwacht werd, braaf naast hen. Met haar vinger in haar keel maakte ze een kotsgebaar.

‘Jaloers,’ fluisterde Sam naar Ben, maar toch net hard genoeg zodat Lisette het ook kon horen. Het was duidelijk dat Lisette graag in Sams schoenen wilde staan, maar toch was Sam dol op haar, al sinds de eerste schooldag. ‘Ah, Lies. Ik geniet nog heel even van mijn schatje, dat mag toch wel?’

‘Je doet maar wat je niet laten kan. Als je maar weet dat ik ook nog even van mijn beste vriendin wil genieten. Ik zal je ook enorm gaan missen, hoor.’ In een oogwenk zette ze haar beste puppygezicht op en keek ze Sam sip aan. Zo kijken kon ze als geen ander – iets waar Sam dan weer heel stiekem jaloers op was. Lisette kreeg werkelijk alles van iedereen gedaan met die ogen van haar.

Sam liet zichzelf met haar rug tegen haar kluisje vallen en observeerde de mensen die ze straks achter moest laten. Sanne kwam naast haar hangen. ‘Het moet wel echt verschrikkelijk voor je zijn hè, Sam? Ik denk dat ik dood zou gaan, echt!’ Haar gezicht trok wit weg en ze aaide Sam over haar arm.

‘Kom op, het zal toch allemaal wel meevallen? Sam is een taaie, die overleeft het wel!’ Ben trok Sam weer naar zich toe en streelde haar door haar haren. ‘Je kunt het wel.’

Ja, ze kon het wel. Maar ze wilde het gewoon niet.

De schoolbel rukte de vrienden uit elkaar. Het was tijd voor Sam om nog één keer te doen alsof ze echt luisterde naar wat de leraren te vertellen hadden. Vandaag had ze maar drie lessen. Ze had nooit gedacht dat ze een schooldag langer wilde laten duren, maar toch was dat vandaag het geval. Het idee dat ze hier nooit meer terug zou komen... verschrikkelijk. Alles wat zo vertrouwd was, zou morgen verdwenen zijn. Dan zou ze wakker worden in een vreemd bed met een hoofd vol

jetlag. In een vreemd land, waar ze naar een vreemde school zou moeten gaan, met vreemde mensen.

In het laatste uur vond mevrouw van Dam, haar mentrix, het nodig een uitgebreid afscheid voor Sam te organiseren. Ze riep haar naar voren in de klas en vertelde verhalen over Sam aan de rest van haar klasgenoten – de meeste positief, gelukkig. Ze vertelde iedereen over Sams prachtige cijfers, haar goede inzet en voorbeeldige reputatie. Wat ze eindelijk leek te willen zeggen was dat Sam perfect was en iedereen daar een voorbeeld aan zou moeten nemen. Daar was Sam zelf het roerend mee eens; het zou de wereld in één klap verbeteren.

Ze staaarde de klas in, tweeëndertig ogen staarden naar haar terug. Dit was het geknipte moment om een ontroerende speech te geven. Een dramatisch afscheid zou haar vast goed staan. ‘Vaarwel, allemaal.’ Sam legde haar hand op haar hart en slaakte een diepe zucht. ‘Ik verlaat jullie wel, maar zal in gedachten altijd bij jullie zijn.’

Zo, dat klonk mooi. En nu moest ze wegwezen, voor ze haar echte gevoelens liet zien. Sam pakte haar tas van de grond en liep in slow motion de klas uit. Haar blonde haar wierp ze als een waterval over haar schouder, voordat ze nog één keer achterom de klas in keek en deftig wuifde.

De deur viel achter haar dicht. Dat was het dan. Op een draf waar elk dressuurpaard jaloers op zou zijn, rende ze naar buiten. Ze kon haar tranen nu echt niet meer bedwingen, en niemand mocht dat zien. Ze moest in hun herinnering voortleven als perfect, niet als huilebalk.

Op haar pumps haastte ze zich – voor zover dat ging op naaldhakken van elf centimeter – naar het huis wat ze de komende uren nog thuis kon noemen.

Gelukkig, haar moeder had haar niet zien binnenkomen. Sam gooide haar tas in de gang en dook meteen de badkamer in. Ze draaide het slot dicht, liet zichzelf tegen de deur vallen en huilde tot ze geen traan meer over had.

Het leek wel uren te duren. Haar ogen voelden gezwollen aan en haar adem ging hortend en stotend. Heel langzaam kwam ze tot rust.

‘Zo, klaar nu, Sam,’ sprak ze zichzelf streng toe. ‘Zie het als een vakantie, een gruwelijke vakantie van negen maanden.’ Ja, het was maar een vakantie. Op haar eerstvolgende verjaardag zou het allemaal voorbij zijn, dan was ze oud genoeg om zelf te beslissen waar ze wilde wonen. Ze rechtte haar rug en tuurde in de spiegel. Haar tranen hadden er voor gezorgd dat ze eruit zag als een mislukte pandabeer.

Gruwelijk oncharmant haalde ze haar neus op en staarde zichzelf aan. Zo kon ze niet over straat. Ze moest wat doen aan die make-up. Vlug zakte ze door haar knieën en trok het kastje onder de wastafel open. Watjes en make-up remover, dat had ze nodig. In een oogwenk was ze klaar met haar zoektocht; de kast was al helemaal leeggehaald.

Verdorie!

Ze keek zoekend om zich heen tot haar blik bleef hangen bij een halflege wc-rol. Beelden van verhuizers die hadden zitten poepen en daarna met die rol hun kont hadden afgeveegd schoten door haar heen. ‘Getver!’ Was dat echt de enige optie? Haar witte blouse was dat in elk geval niet. Ze liep nog liever met panda-ogen rond dan met een zwarte veeg op haar dure blouse; zoveel kleding had ze namelijk niet meer.

Oké, ze moest die wc-rol gebruiken, of ze dat nu wilde of niet. Misschien liep ze wel een enge ziekte op en viel ze

vandaag nog dood neer. Dat zou niet eens zo erg zijn, dan was ze overal meteen vanaf.

Tussen duim en wijsvinger pakte ze het eerste vel vast en gaf een voorzichtige ruk aan het papier. Er kwamen maar twee stukken af. Ze herhaalde haar actie. De eerste twee meter ging ze in elk geval niet gebruiken; daar zaten vast poebacteriën op. Ze trok nog eens, te hard dit keer. De hele rol sprong van de houder en stuiterde langs de wc-pot over de tegels die ooit spierwit waren maar nu een vieze, gelige waas hadden door al die verhuizers die blijkbaar niet goed konden mikken als ze naar de wc moesten. 'Ieuw! Ieuw! Ieuw!' Voor ze er erg in had, riep Samantha de oorzaak van al haar ellende in een opwelling: 'Mama!'

Haar moeder stond binnen een paar seconden voor de deur van de badkamer en klopte zacht aan. 'Gaat het, Sam?'

Sam pakte de deurklink met trillende handen vast, opende de deur en keek haar moeder met betraande ogen aan. Natuurlijk ging het niet met haar, haar leven was verwoest.

'Och, meisje toch. Je ziet er niet uit.' Haar moeder haalde een verse, heerlijk naar Robijntje ruikende zakdoek uit haar zak en poetste Sams ogen schoon. Als een peuter met wangen vol chocoladepasta liet Sam zich door haar moeder opfrissen. 'Zo, dat is beter. Ik weet dat het nu vreselijk lijkt. Maar geloof me als ik zeg dat je het daar leuk gaat vinden. Echt, vertrouw me nu maar!'

Samantha viel haar in de armen terwijl ze eigenlijk heel hard zou willen stampvoeten en gillen. 'Ik wil hier niet weg, mam. Ik ben hier gelukkig.' Ze wist dat haar moeder hier misschien wel nooit meer gelukkig zou zijn, maar zij dan? Telde dat dan helemaal niet meer?

'Daar word je ook gelukkig,' troostte haar moeder. 'Het zal best even wennen zijn, toch weet ik zeker dat je uiteindelijk blij zult zijn dat je mee bent gegaan.'

Sam zei niets meer terug. Ze kon wel de verwende puber uit gaan hangen, maar wilde nu vooral even geknuffeld worden.

De rest van de dag hoorde en zag Samantha niemand meer. Sanne, Lisette en zelfs Ben leken haar gewoon te laten vertrekken zonder nog een fatsoenlijk afscheid. Ze sloot zich op in haar lege kamer en zakte op de grond. Als ze heel stil was, vergat mam haar misschien mee te nemen het vliegtuig in. Haar hoofd was leeg. Hoe erg ze ook medelijden met zichzelf wilde hebben, het lukte haar niet om zichzelf nog zieliger te vinden dan ze al was. De bodem was bereikt: dieper dan dit kon ze niet zinken.

‘Sam?’ Een reeks zachte kloppen op haar deur deden Sam beseffen dat ze zelfs in deze eenzame put nog lastig gevallen kon worden. ‘Sam, ben je in je kamer? We moeten gaan, meisje, dan kunnen we eerst nog even wat eten voor we vliegen.’

Helaas, haar ‘Home-Along-plan’ had gefaald. Dat was ook niet zo gek, aangezien ze geen tientallen broertjes, zusjes, neefjes en nichtjes in dit huis had rondrennen zoals in de bekende kerstfilm. Haar moeder had maar één dochter om op te letten.

Zuchtend gaf Sam haar verzet op; het had toch geen zin. Ze kon zich wel als een kleuter blijven gedragen, maar ze schoot er toch niets mee op.

Terneergeslagen opende ze de deur en stapte de gang in waar haar moeder met een brede, en toch wat trieste, glimlach op haar wachtte. Ze pakte Sam bij haar arm. ‘Kom, lieverd. We gaan ons nieuwe leven tegemoet!’

Samantha nam een grote hap van haar lekkere, oerhollandse kroket, en genoot van het laatste beetje Nederland. Met enige moeite was het haar gelukt om zelfs door de bodem van de diepe put te zakken waar ze al in had gezeten. Elke hap die ze nam, gaf haar een nog rotter gevoel. Waar waren haar zogenaamde beste vriendinnen? Waar was haar vriendje? Ze had niets meer vernomen van Sanne, Lisette en Ben. En toch... toch zou ze hen gruwelijk gaan missen.

Het restaurant stond vol met koffers die braaf wachtten naast de mensen die op reis gingen. Allemaal mensen met een walgelijk goed humeur, omdat ze wisten dat ze straks languit op een tropisch strand konden gaan liggen. Natuurlijk was zij weer de enige met het gezicht als een oorworm. Sam had nu al het gevoel dat ze een vreemdeling was, en ze was het land nog niet eens uit!

De kroket smaakte haar ondanks alles wel goed. Nog nooit had ze zoveel genoten van iets simpels, lekker knapperig van buiten en warm en zacht van binnen. Een geniale uitvinding! Jammer dat ze het niet eerder zo gewaardeerd had. In Amerika hadden ze – naast Robijntje – ook geen kroketten. Dat wist ze nog van die ene McDonalds reclame, waarin men zo blufte dat de Mc-Kroket een puur Hollandse uitvinding was en dat je die nergens anders op de wereld kon krijgen. Sam vloekte binnensmonds. Stomme hamburgertent.

Jeetje, hoe lang kon inchecken nou helemaal duren? Geïrriteerd klikte Sam met de hakken van haar pumps op de grauwe tegelvloer en tuurde om zich heen. Was er echt niemand die haar kwam redden? Of in elk geval uitzwaaien?

Na twintig tergend langzame minuten kregen Sam en haar moeder eindelijk hun tickets. Samantha zuchtte diep. Dit was het dan; het was nu echt tijd Nederland te verlaten. Binnen nu

en vijf minuten zou ze haar voorlopig laatste passen op dit deel van de aardbol zetten. Wat een kwelling. Inwendig stak ze voor zichzelf een Oscar in de lucht, want die verdiende ze. Ze was, eerlijk was eerlijk, de beste *dramaqueen* ever.

‘Sam! Samantha!’ Sam draaide zich met een ruk om en tuurde om zich heen. Haar oog bleef hangen op een spandoek met de summiere tekst "Doei Sam" erop die boven de menigte uitstak, daaronder sprongen haar vriendinnen en haar liefje Ben met hun handen in de lucht enthousiast op en neer.

Ze schoot op uit haar depressieve gedachten en grinnikte. Die briljante woorden konden maar van één persoon komen, en dat was Ben. Een man van weinig woorden en veel zoenen. Gehaast rende ze terug en sloeg haar armen om haar fanclub heen. Zodra de meiden loslieten, drukte Ben zich tegen Sam aan. Zijn blik drong de hare binnen, hij streelde haar wangen en kuste haar hartstochtelijk. ‘Ik zal je echt vreselijk missen, sexy.’

Wapperend met haar hand probeerde Samantha haar tranen weg te wuiven, zodat ze niet weer de panda-look zou krijgen. Ze kuste hem nog eens en sloeg die kus op in haar geheugen. Ze zou er flink wat maanden op moeten teren.

De omroepster op de intercom sleurde haar bij haar vrienden vandaan. Nou ja, niet letterlijk, want dat deed haar moeder, die aan Sams arm trok. ‘We moeten echt gaan, dat was de laatste keer dat ze onze vlucht omriepen, en het is nog een stukje lopen naar de gate,’ miepte ze.

Vol ergernis duwde Sam haar moeders hand weg. Het vliegtuig wachtte op hen, en de enige reden daarvoor was dat ex-mevrouw de Vriesch zonodig weg moest van haar liegende en bedriegende man. Het was háár schuld dat Sam dit allemaal moest overkomen...

Hoofdstuk 2

De vlucht kostte ruim twaalf uur; vreselijk was het. Twaalf uur zonder telefoon. Geen WhatsApp, geen Facebook, kortom: geen leven! Ongeduldig wachtte Sam achter haar moeder die de huurauto ophaalde bij de balie van de *car rental*. Die auto moest worden gehuurd zodat ze nog een uur of wat moesten rijden om in *the middle of nowhere* te eindigen.

De mensen om hen heen waren allemaal druk. Maar niet gezellig druk, eerder gestrest en gehaast. Het viel haar op dat ze hier allemaal een stuk minder vrolijk keken dan op het vliegveld in Nederland. Het bevestigde Sams vermoeden; het leven was hier echt minder leuk.

Nadat Sams moeder eindelijk klaar was met alles regelen bij de balie, liepen ze samen met hun koffers op wieltjes achter zich aan naar het wagenpark van BudgetCar. In een grote, zes verdiepingen tellende parkeergarage stonden alle huurauto's.

Onmiddellijk werd Sams blik getrokken door een glanzende BMW die op een hoekje stond. Beter zouden ze met die auto straks de garage uit rijden; daar durfde ze zich wel in te vertonen. Ze zou er waarschijnlijk probleemloos zelf in kunnen rijden; een automaat besturen was supersimpel, had ze wel eens van haar oudere vrienden gehoord.

Sam liep naar haar droomwagen en streek met haar hand over de glanzende motorkap van de BMW. 'Mam, mogen we zelf een auto van Budget uitkiezen?'

Haar moeder draaide zich met een enthousiaste grijns die niet veel goeds voorspelde naar Sam om. ‘Jazeker,’ jubelde ze. ‘Ik heb op de website al gekozen!’

Op dat moment reed een oudere man een monsterlijke wagen tot vlak voor hun voeten. Niet monsterlijk vanwege de grootte, maar monsterlijk omdat het ding eruit zag alsof al minstens tien jaar niemand dit wrak meer had gehoord. Sam stond het huilen nader dan het lachen, maar haar moeder nam de sleutels van hem aan en hield het portier voor haar dochter open.

Zuchtend liet Sam de BMW voor wat hij was en stapte in de oude pick-up, wachtend tot haar moeder klaar was met het inladen van de koffers – of tot ze stierf, net wat er het eerste zou gebeuren.

Uiteindelijk kroop haar moeder achter het stuur, kneep even in Sams been en keek met een gelukzalige grijns haar kant op. ‘Daar gaan we dan, ons nieuwe avontuur tegemoet!’

‘Jippie,’ bromde Sam. Dacht haar moeder nou echt dat zij haar enthousiasme over zou nemen? Dus niet. Ze draaide zich met haar rug naar de bestuurdersstoel toe en staarde verveeld door het raam de nieuwe wereld in. Hoewel het eind januari was, scheen de zon fel en was het buiten zo’n twintig graden. Geen idee wat dat in Fahrenheit was, maar het interesseerde Sam geen bal. Ze had nooit gedacht dat ze het koude, Hollandse januariweer zou gaan missen. Het voelde vreemd dat het hier midden in de winter zelfs lekker weer was.

Hoe verder ze reden, hoe stiller het werd. De wegen, die eerst nog breed en flitsend en echt ‘Amerikaans’ waren geweest met maximumsnelheden van 80 mijl per uur, maakten al snel plaats voor smallere, minder goed onderhouden wegen die Sams moeder – alweer glunderend – “scenic routes” noemde. Daar was Sam het helaas niet mee eens. Het enige

wat haar raam nog passeerde waren bergen van rood steen, verder was er op wat dood gras na niets. Helemaal *niets*.

Na ruim een uur rijden verschenen er huizen langs de eindeloos lange weg en vulde het landschap zich weer met tekenen van menselijke beschaving. Het was dan wel geen Amsterdam, maar voor *the middle of nowhere* was het nog best groot.

‘Welkom in Robstown!’ Haar moeder had zelfs nu, na al die slopende uren in het vliegtuig en de auto, nog steeds dezelfde grijns op haar gezicht. Sam kreeg de neiging die er met haar blote handen af te krabben. Wat bezielde die vrouw toch? Zij had net als Sam jarenlang in luxe geleefd doordat meneer de Vriesch miljoenen verdiende, en nu wilde ze ineens *back to basics*. Ze had haar dure mantelpakken allemaal weggegeven en liep in een spijkerbroek en een T-shirt. Haar blonde haar, wat altijd keurig netjes opgestoken had gezeten, hing nu los over haar schouders en de make-up had ze grotendeels afgezworen.

Sam keek haar moeder tersluiks aan. Ondanks dat ze geen luxe meer uitstraalde, was ze nog steeds een mooie vrouw. Toch was het maar moeilijk wennen aan de nieuwe ‘mevrouw niet-meer-de-Vriesch’. Hoe ze zich opstelde was dan ook in Sams ogen bizar. Ze had genoeg geld meegekregen om de rest van haar leven te kunnen niksen op een strand in Hawaïi. Maar dat deed ze niet. Nee, ze wilde ineens een werkende, zelfstandige vrouw zijn. Sam rolde inwendig met haar ogen. Ze deed maar. Zodra háár geld vrijkwam, pakte ze het eerste het beste vliegtuig terug naar Nederland! Gelukkig had haar vader voor haar ook genoeg geld op een rekening gezet zodat zij wél lekker de rest van haar leven kon gaan niksen.

Stapvoets reden ze door de hoofdstraat van Robstown, netjes afremmend bij elke *four-way-stop*. Het stelde allemaal niet veel voor, maar het had erger gekund. Sams moeder deed alsof ze een professionele gids was en ratelde maar door over het aantal inwoners, de voorzieningen, enzovoort, enzovoort.

Alsof het Sam wat uitmaakte dat er hier 11.000 mensen woonden; zij wilde er geen één van leren kennen. Ze zat hier alleen haar tijd maar uit tot ze weer naar huis kon, en daar had ze geen nieuwe vrienden bij nodig.

Heel even benauwde het idee haar dat ze helemaal niemand zou hebben. Sam keek met een half oog op haar mobiel. Nog geen gemiste oproepen of Whatsappjes van haar vrienden thuis. Ineens voelde ze zich ontzettend eenzaam, ook al wist ze dan wel dat er een groot tijdverschil was met Nederland en iedereen van haar vriendenclubje nu vast heerlijk lag te slapen.

Kon zij maar door deze hele ellende heen slapen.

De hoofdstraat met zijn winkeltjes en restaurantjes maakte langzaam plaats voor een gebied met meer industrie: grote supermarkten, garages, magazijnen, een kluitje Super8 en Comfort Inn *highway motels*, een Taco Bell en een Wendy's.... Maar al snel was ook dat voorbij en sloegen ze een weg in naar een heuse villawijk. Winkels en fast foodketens verruilden hun plaats voor gigantische huizen. Sam keek haar ogen uit. Gelukkig toch nog een beetje luxe! Ze begon zich iets meer op haar gemak te voelen. Welk huis zou van hen zijn? Grote, witte villa's met enorme, groene grasvelden gleden langs haar raam voorbij, de één nog mooier dan de ander. Wauw, ze waren zelfs nog luxer dan hun huis in Nederland! Haar moeder had vast de mooiste van de straat gekocht. Sam zocht naar een bord met "SOLD" er op en raakte bij elk huis zonder bord meer en meer teleurgesteld. Deden

ze daar soms niet aan in Amerika? Hun villa moest hier toch ergens staan? Waarom reden ze hier anders?

Haar moeder reed door tot het einde van de straat, waar de villawijk plots ophield.

Sam ging wat meer rechtop zitten op haar stoel en draaide zich naar haar moeder toe. Nog net kon ze zich inhouden het stuur niet te grijpen en de wagen om te draaien. 'Ho, stop! Je rijdt de villawijk weer uit!'

Sams moeder lachte alleen maar en trapte het gas wat verder in. Nu daalde Sams humeur ondanks de brandende zon buiten echt tot het vriespunt.

Na een poos niets sloegen ze een bocht om en reden een oprit in. Een enorm huis doemde voor hen op. Van een afstand leek het best mooi – tot ze dichterbij kwamen. Het was een puinhoop! Sam kreeg tranen in haar ogen. Alles was kapot. Bomen en bossen groeiden aan alle kanten tegen het huis aan en daar bleef het niet bij – de wilde struiken groeiden zelfs naar binnen!

'Serieus?' Ze stapte uit en ging naast haar moeder staan, die naast de wagen stond en de zoi met een verheerlijkt gezicht in zich opnam.

'Het is prachtig. Vind je niet, Sam?'

'Prachtig? Het is een bouwval!'

'Daar moet je doorheen kijken, het wordt schitterend, geloof me maar.' Nog steeds glimlachend staarde ze naar de hoop puin.

Sam kneep haar handen tot vuisten. Ze herkende niets meer van haar moeder in deze vrouw. Had ze altijd al een hang naar tot mislukken gedoemde avonturen gehad? Was het naar boven gekomen door het 'avontuurtje' van meneer de Vriesch? Ze wist het niet, maar ze wist wel dat ze er dood-

ongelukkig van werd. De puinhoop die haar leven momenteel was, zou voorlopig absoluut niet schitterend worden.

Sams koffers lagen in de achterbak van de roestige pick-up. Geïrriteerd griste ze ze uit de laadklep. Daarna rommelde ze weer in haar handtas. Waar was haar mobiel? Ze moest iemand bellen die haar klaagzang zou kunnen aanhoren. Het interesseerde haar niets meer dat iedereen in Nederland op één oor lag. Dan werden ze maar wakker.

Ze rommelde tussen haar make-up en extra zakdoeken om haar mobiel te vinden. Ha, eindelijk. Sams ogen werden groot toen ze op de display keek. Geen ontvangst, geen 3G-netwerk én geen wifi-netwerk in de buurt? Ze slaakte een kreet, stampte op de grond en tuurde stuurs naar de vrouw die beweerde haar moeder te zijn.

‘Rustig maar, Sam, het komt goed. Heb nou eens vertrouwen in je moedertje.’ Hopeloos verliefd staaarde ze naar de bouwval zoals Dagobert Duck naar zijn goud. Gek was dat mens, knettergek! Het enige wat Samantha zag, was een berg stenen met een deur en gaten die ooit ramen waren.

Haar moeder plukte afwezig aan Sams mouw. ‘Kom, we gaan naar binnen.’

Naar binnen – dáár? Dat was vast levensgevaarlijk. Aan de andere kant: als het dak nu op haar hoofd terecht kwam en de hele boel instortte, was ze tenminste mooi overal van af.

Met haar mooie, zwarte pumps ploeterde Sam door het stof naar de voordeur toe. Het huis had niet eens een fatsoenlijk aangelegd tuinpad of stoepje voor de deur; kansloos! ‘Mam! Wacht! Is het wel veilig?’

Aarzelend zette ze een stapje over de drempel.

Krak. Haar hak brak vanonder Sams linkerpomp. Ze wankelde, zwaaide met haar armen, verloor haar evenwicht en

maakte een gruwelijke smak in het zand dat op de grond lag. Kakzooi! Ze drukte zichzelf een stukje overeind en wachtte tot haar moeder omkeek, haar van de vloer zou oprapen en eindelijk eens haar excuses zou aanbieden voor dit hele drama. Er gebeurde niets, ze leek niet eens te merken dat haar bloed-eigen dochter op de drempel dood lag te gaan van ellende. Sams moeder keek als een kind in een snoepwinkel om zich heen in de hal van het huis. Het leek wel de setting van een slechte horrorfilm; Sam durfde te wedden dat de deuren binnen enkele seconden zouden dichtslaan en het huis haar moeder zou opslokken met Sam erbij.

‘Gaat het?’ Een grote hand strekte zich naar haar uit. Sam keek opzij, waar een paar versleten cowboylaarzen op de drempel verschenen.

Eindelijk, hulp. Ze rolde met haar ogen en zuchtte diep. ‘Wat denk je zelf!’ Ze pakte de hand vast, liet zich ophijzen, klopte het stof van haar goudkleurige rok en streek de stof glad. Verrast staarde ze in het gezicht van een jongen die een jaar of twintig was. Twee reebruine ogen glinsterden als sterren en zijn lange, donkere haar hing met dikke slagen langs zijn zongebruinde gezicht. Zijn mondhoeken stonden vrolijk omhoog waardoor zijn prachtig witte tanden een beetje zichtbaar waren. Sam slikte een keer en sloot haar idioot openhangende mond. Hij had verdorie zo uit een tandpasta-reclame kunnen komen. Ze knipperde eens goed met haar ogen om zichzelf uit deze droom te helpen.

‘Hi, ik ben Scott.’ Wauw, deze jongen had een *Texan twang* in zijn stem waar elke cowboy jaloers op kon zijn. Zijn hand hield nog steeds de hare vast, en Sam trok hem direct los toen ze dat besepte.

‘Sam,’ antwoordde ze, compleet overdonderd.

‘Leuk je te ontmoeten, Sam.’ Zijn grijns leek te groeien, nog even en zijn mondhoeken raakten zijn oren. Jeetje, wat